

alene balancerede, men ogsaa gav en anseelig Indtægt. Jeg tror nu ikke paa det, der anføres i Bemærkningerne, at man ved en forandret Driftsmaade skulde kunne faa baade et betydeligt større Antal Abonnenter og et betydeligt større Antal averterende ved Optagelse af Annoncer fra andre Sider end dem, man hidtil særlig har kontraheret med. Jeg tror ikke paa en saadan Udvikling af denne Avis; dertil forekommer dem mig at være for lidt læseværdig. Jeg er derfor nærmest tilbøjelig til at mene, at der burde foretages en fuldstændig Forandring paa dette Omraade, eventuelt saaledes, at den autoriserede Statstidende ophævedes, og at der træffes Bestemmelse om, at de Bekendtgørelser, der her er Tale om, skulde indrykkes i det paa enhver Egn mest udbredte Blad. Derved vilde sikkert baade de averterende og Staten opnaa Besparselser. Statstidende kan ikke siges at være nogen vel ledet Forretning. Den har ifølge et Regnskab, optaget i Finanslovkommissionens Betænkning, en Indtægt paa ca. 80,000 Kr., der omtrent alt sammen hidrører fra Bekendtgørelser. For at faa disse bogførte o. s. v. udkræves der alene til Kontorhold og til Redaktøren eller Udgifveren 8,000 Kr., altsaa 10 pCt. af Indtægten. Jeg har i hvert Fald et lille Kendskab til andre Blade og kender Blade med langt større Annonceindtægt end denne, og som dog ikke give nær saa store Beløb ud til Ekspedition og Bogføring af Annoncerne. Der findes ved Statstidende en Redaktør eller Udgifver, som han vist kaldes et enkelt Sted, der lønnes med 2,400 Kr. aarlig. Hvad han bestiller, er det vist vanskeligt at faa Klarhed over. Jeg tænker, at han ikke har ret meget med Forretningen at gøre. Saa er der en tilsynshavende for Ministeriet, som faar 1,200 Kr., og en Bogholder, som ifølge Finanslovsforslaget faar 1,900 Kr., to Assistentter til i alt 2,000 Kr., og desuden gives der forskellige Ekstrahonorarer, saaledes at hele Udgiften bliver omtrent 8,000 Kr. Jeg tror ikke, at hele den Styrke er nødvendig for at faa modtaget disse Par Annoncer og faa bogført de Penge, det drejer sig om. Alene ved at stryge den efter min Mening ganske overflødige Redaktør eller Udgifver, der faar 2,400 Kr., slap vi for Underskuddet og fik endda et Overskud efter de Oplysninger, der foreligge, og ifølge hvilke Statstidende har haft et gennemsnitligt Underskud af 500 Kr. i 7 Aar. Der er ingen særlig Anledning til at opretholde Statstidende som ekstraordinær Pensionskasse, jeg har nærmest Indtryk af, at den fungerer som saadan i Øjeblikket. Hvorvel

jeg ikke har noget imod, at man pensionerer veltjente Folk, synes jeg dog, at den Brug, man her har gjort af Statstidende, er mindre tiltalende, og at der burde foretages visse Forandringer her. Jeg vil derfor til sin Tid foreslaa, at Forslaget henvises til et Udvalg, hvor Forholdene kunne blive nærmere undersøgte. Det er muligt, at Udvalget saa vilde ende med at foreslaa, at Statstidende ophæves, og at man henviser officielle Bekendtgørelser til det paa hvert Sted mest udbredte Blad. Det vilde sikkert være langt mere i alle Parter Interesse end den nuværende Ordning med Statstidende, som saa godt som intet Menneske ser.

Slengorik: Jeg vil begynde med at henstille, om det virkelig skulde være nødvendigt at have Bestemmelser om Statstidende i to Love, en af 1903 og en af 1911 eller 1912. Vilde det ikke være mest praktisk, naar der skal foretages en Forandring, at samle disse Bestemmelser paa eet Sted, saa at man ikke behøvede at slaa efter i to Love, mellem hvis Udgivelse der ligger ca. 9 Aar? Jeg antager ikke, der er noget i Vejen for, at Lovforslaget kunde, selv med det samme Indhold, hvad Realiteten angaar, blive omarbejdet, saaledes at Bestemmelserne fandtes i een Lov. Det er en Sag for sig, som egentlig ikke angaar det Spørgsmaal, Lovforslaget tager Sigte paa, Spørgsmaalet om at skaffe Balance. Det er jo et Spørgsmaal, vi ikke ere ukendte med i Folketinget i disse Aar, og det gælder om at skaffe Balance lige saavel paa dette Omraade som paa selve Statsregnskabet. Jeg mener, at den Vej, man er gaaet i Forslaget, er ganske forkastelig. Der er to Maader at skaffe Balance paa. Man kan enten forøge sine Indtægter eller formindske sine Udgifter. Jeg har nogen Grund til at tro, at man udmærket godt kunde skaffe Balance, maaske endogsaa Overskud, paa Statstidendes Regnskab ved at indskrænke Udgifterne ret betydeligt. Da vi i 1903 fik Loven om Statstidende, kom vi fra Tilstande, hvor „Berlingske Tidende“ og Stiftstidenderne havde Privilegium paa at bringe visse Bekendtgørelser, og det var ikke alene disse Blade, som havde Indtægt ved denne Tilstand, men ogsaa Statskassen havde det. Den fik af „Berlingske Tidende“ en Afgift paa 20,000 Kr. aarlig, og man var begyndt paa en Ordning, som vilde have medført, at Statskassen havde faaet en Afgift lig Halvdelen af Bruttoindtægten ved disse Bekendtgørelser, som kun blev optagne i privilegerede Blade. Indtægten